

Arrest

nr. 289 844 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot arbeid van bepaalde duur. Op 18 juni 2021 krijgt verzoeker de toelating tot arbeid voor een geldigheidsperiode van 21 juni 2021 tot en met 20 juni 2022. Op 28 juni 2021 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 6 maart 2022 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend voor een toelating tot arbeid voor een bepaalde duur. Deze aanvraag wordt geweigerd op 28 april 2022.

Op 30 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Minos op 30.11.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam: R. (...) Voornaam: A.(...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont in België met zijn zus en haar 2 kinderen. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met deze familieleden. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker op Belgisch grondgebied samenleeft met zijn zus.

Dit is inderdaad de realiteit van verzoeker nadat bij diens werkgever inbreuken werden vastgesteld door de sociale inspectie ten gevolge waarvan de toelating tot arbeid niet werd verlengd.

Verzoeker heeft aldus geen inkomen of uitkering en is aangewezen op het levensonderhoud door zijn zus.

7.

Ten onrechte betoogt verwerende partij dat verzoeker niet zou aantonen afhankelijk te zijn van zijn zus.

Verzoeker werd immers eenvoudigweg niet in de mogelijkheid gesteld zijn standpunt dienaangaande kenbaar te maken.

Een tolk was niet aanwezig en verzoeker beheerst onvoldoende de Nederlandse taal om zich voldoende nauwkeurig te formuleren.

Zodoende werd hij niet in de mogelijkheid gesteld zijn afhankelijkheidsrelatie tgo. zijn zus toe te lichten.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name: . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.*

In deze bepaling is de hoorplicht vervat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

Zoals hoger uiteengezet werd verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld om zijn opmerkingen kenbaar te maken voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Het formulier hoorrecht werd door verzoeker niet begrepen aangezien het enkel werd opgesteld in een taal welke hij niet begrijpt en werd om die reden door verzoeker logischerwijze ook niet ingevuld.

8.

In casu kon verzoeker (of zijn raadsman) gewezen hebben op

- zijn eerdere tewerkstelling als chauffeur;*
- zijn werkloosheid buiten zijn wil om (ingevolge sociale inbreuken vastgesteld door de sociale inspectie bij de werkgever);*
- de afwezigheid van enig inkomen/uitkering;*
- zijn samenwonen met zijn zus op Belgisch grondgebied, en het gegeven dat de zus de kosten van deze huisvesting bestrijdt;*

Deze omstandigheden/ overwegingen konden de totstandkoming van de bestreden beslissing (en/ of de modaliteiten ervan) hebben beïnvloed/ gewijzigd, aangezien deze omstandigheden het bestaan van een gezinsleven indiceren en zodoende verwerende partij verplichten tot het maken van een belangenafweging in de zin van art. 8 EVRM.

Deze belangenafweging werd in de bestreden beslissing niet uitgevoerd, aangezien door de gemachtigde ten onrechte geen gezinsleven wordt weerhouden, om reden dat verzoeker niet in de mogelijkheid werd gesteld dit gezinsleven toe te lichten of te adstrueren.

Het appreciëren (in casu: het niet weerhouden) van het bestaan van een gezinsleven zonder de betreffende vreemdeling te horen, geeft ten andere blijk van een onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient aldus te worden aangenomen.”

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen precies worden geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoeker voert in wezen enkel de schending van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker betoogt dat, indien hij zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij verweerder had kunnen wijzen op *“zijn eerdere tewerkstelling als chauffeur; zijn werkloosheid buiten zijn wil om (ingevolge sociale inbreuken vastgesteld door de sociale inspectie bij de werkgever); de afwezigheid van enig inkomen/uitkering; zijn samenwoont met zijn zus op Belgisch grondgebied, en het gegeven dat de zus de kosten van deze huisvesting bestrijdt”*.

In casu is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, °13 van de vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf wordt geweigerd. Dit gegeven wordt op zich niet betwist. Aldus betwist verzoeker niet dat deze rechtsgrond weldegelijk van toepassing is. De elementen die verzoeker in het kader van de huidige procedure aanhaalt, nemen niet weg dat van deze rechtsgrond toepassing kan worden gemaakt. Zo doet het feit dat de tewerkstelling buiten zijn wil om is beëindigd, geen afbreuk aan het gegeven dat de verblijfsaanvraag van verzoeker werd geweigerd. Wat zijn gezinsleven betreft, voert verzoeker aan dat hij had kunnen wijzen op het feit dat hij met zijn zus samenwoont en dat zij de huisvestingskosten voor haar rekening neemt. Het feit dat verzoeker met zijn zus samenwoont, was reeds gekend door verweerder op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat zij de huisvestingskosten betaalt, merkt de Raad op dat hij hiervan geen enkel bewijs bijbrengt. Verzoeker toont niet aan dat, indien hij dit element kenbaar had kunnen maken aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, verweerder eventueel een andersluidende beslissing had genomen. De elementen die verzoeker in het kader van de huidige procedure aanbrengt, konden op zich niet verhinderen dat de bestreden beslissing zou zijn genomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

